

24 ஐய்ய்ய்ய

நொந்து போயிருக்கும் மனவிக் கு ஆறுதலாக இருக்கட்டுமே,என்பதற்காக ஓவ்வொரு வாரமும் வள்ளிக் கிழமவை வீட்டுக்கருகில் இருக்கும் மூரகன் ஆலயத்திற்கு மனவியதை தவறாமல் அழைத்துச் செல்வதை,வழக்கப்படுத்திக் கொள்கிறார் தினகரன் . கணவன் மனைவி இருவரும் இறவைன் சந்நிதியில் மகனின் விடுதலைக்காக நடுஞ்சூருகிப் பிராத்தனைச் செய்வார் . மகன் நல்லபடியாக விடுதலை அடந்தது நலமுடன் வீட்டு திரும்பிவிட்டால் ,பத்துமலதை திரும்புகளுக்காகும் பத்துடன் பால்குடம் எடுப்பதாகத் தினகரன் வணேடிக் கொள்வார் . வழிபாடு நடத்தப்படும் நாள் அன்று,அம்பிகை மனம் சாந்தி அடந்தவராகக் காணப்படும்வார் .மகனைப் பற்றிய சஞ்சலம் ஏதுமின்றி அமதியுடன் இரவில் தங்குவார் . தினகரன்க்கும் மனவியின் அமதியான உறக்கம் கண்டு சற்று ஆறுதல் கொள்வார் . மூரகா....! மனவிக் கு நீ தான் அமதியைக் கொடுக்க வணேடும் .உன்னையிடால் எங்களுக்கு வறோ கதியதே....? மனமூகி மனதில் வணேடிக் கொள்வார் ! வழக்கம்போல் கணவன் மனைவி இருவரும் தத்தம் பணிகளுக்காக காலையில் சின்று மாலையில் வீட்டு திரும்பினாலும் பழைய சூறுசூறுப்பும் உற்சாகமும் இல்லாமல் மனம் சோர்ந்து காணப்படும்வார் ! பார்த்திபன் சிறவைாசம் அனுபவிக் கு காலத்தில் கடந்த ஒன்றரை ஆண்டில் இரண்டு மூறகைள் அவனைச் சின்று கண்டு வந்தார்கள் .அவனைக் கண்டு வந்த பிறகு அம்பிகை மலேமும் கவலை அடந்தார் .இதனால் அவனைச் சின்று காண்பதை தினகரன் தவிர்த்து வந்தார் .

இதற்கிடையில் பார்த்திபன் விடுதலையாகும் காலம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது! காத் திருந்த அந்த இனிய நரேத்தை எதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த நரேத்தில் சிறைச் சாலையிலிருந்து இனியச் செய்தி தொலைபேசி வழி வருகிறது! விடுதலை ஆகும் நாளுக்கூ ஆறு மாதத்திற்கு முன்னாடியே பார்த்திபனின் நன்னடத்தையினால் விடுதலைச் செய்யப்படுவதாக அதிகாரி தினகரனிடம் அறிவிக்கிறார்!

இந்த இனிய செய்தியை அம்பிகையிடம் சொன்னபோது அவர் அடந்த மகிழ்ச்சிக் கு அளவே இல்லை! கடும் வெப்பத்திற்குப் பிறகு வீசிய தன்றலின் இதத்தை உணர்கிறார் அம்பிகை. இறவைன் தன் வணேடுதலுக்கூச் செவி சாய்த்து விட்டதாகக் கணவரிடம் கூறி மகிழ்ந்து போகிறார் .

மகனை வரவறேக் வீட்டைச் சூத்தம் செய்கிறார் .புதிய திரைச்சீலைகள் மாற்றுகிறார் .சோபாக்களுக்கூப் புது உறகைள் மாற்றுகிறார் . மகனின் அறையை

முழுவதுமாகச் சூத்தம் செய்கிறார்.படக்ககைக்குப் புதியபெட்ஷீட் போடுகிறார். பழைய திரைச்சீலைகளுக்குப் பதிலாகப் புதிய திரைச்சீலைகளை மாற்றுகிறார்.கடந்த ஓன்றரை ஆண்டு காலமாக மகனின் அறையைச் சூத்தம் செய்வதில் அவர் சிரத்தை எடுத்துக்கொள்ளாமல் இருந்தார்.

பார்த்திபன் விடூதலையாகும் முதல் நாள் இரவு மகனின் பற்றிய நினவைலகைகளில் மழ்கிப்போயிருந்த அம்பிகை இரவெல்லா தங்காமல் படக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தார்.

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே அம்பிகை எழுந்து வீட்டில் இறவைவழிப் பாட்டை நெஞ்சுருகச் செய்கிறார்.மனவையின் இறவை வழிப் பாட்டில் கணவரும் கலந்து மயம் மறந்து போகிறார். கடவுளின் கருணையை எண்ணி அவரது கண்களும் பனித்தன!

காலை ஓன்பது மணிக்கெல்லாம் மகனை எதிர் கொண்டழகைக் சிறகைக் கட்ட வாசலில் அம்பிகை பதற்றமுடன் காணப்படுகிறார்.அவரின் கண்கள் சிவந்து காணப்படுகின்றன.கருத்திருக்கும் வானம் எந்த நேரத்திலும் மழைபெய்வதற்காகக் காத்திருப்பதைப் போல மகனைக் காண்பதற்கு ஆவலுடன் கணவர் மறறும் சில நண்பர்களிடம் பார்த்திபனை வரவழைக்க காத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்!

சரியாகக் காலப்படுத்து மணிக் குப்பார்த்திபன் சிறையை விட்டு வளையே வருகிறான்! மெலிந்த உடலும், கண்களில் உருண்டோடும் கண்ணீர் ருமாக அவன் அம்மாவின் கால்களில் விழுந்து வணங்குகிறான்! “அம்மா....என்னை மன்னிச்சிடுங்கம்மா....! இனி உங்கப் பச்சைத் தட்டமாட்டனேமா....!” சிறு குழந்தையைப் போலக் குலுங்கி குலுங்கி கண்ணீர் விட்டு அழுகிறான்!

அப்பா தினகரன் மிகுந்த வருத்தமுடன் பசோமல் தாய்ப் பிள்ளைகளுக்கு மிடையே நிலவியப் பாசப் பரிமாற்றத்தை அமையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்!

“அப்பா....!என்னை மன்னிச்சிடுங்கப்பா....! உங்களையே நான் தலகைக்குனியச் சஞ்சிட்டனே!” கண்ணீர் சிந்தியபடி அப்பாவின் கால்களில் விழப்போனவனதைத் தடுத்து நிறுத்தி மார்புடன் அணைத்துக் கொள்கிறார்.

□ 25 □□□□□□□□□□

மகனை அணைத்து மகிழ்ந்து பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டிருந்தன. சிறு குழந்தை போல், மகன் தமே பித்தமே பிஅழுகிறான், நிதானமாகத் தினகரன் தோளதைத் தட்பிக் கொடுக்கிறார்.

“சிறையில்....பல அனுபவங்களைப் பெற்றுவிட்டேன்! வாழ்வில் இனி தவறே செய்யமாட்டேன் அப்பா!” மகனின் கண்களில் மடைதிறந்த வள்ளமாகிப் போன கண்ணீர் ரதைத் துடக்கிறார். தயாராக இருந்த காரில் ஏறி வீட்டிற்குப் பயணமாகின்றனர்! காரில் தயார் மகனின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, பல நாட்கள் பசே வணேபிய விசயங்களை ஓரே நாளில் பசேமுடித்துவிட வணேட்டும் என்ற எண்ணத்தில் பசேகிக் கொண்டே வருகிறார். பார்த்திபன் அம்மாவுக்கு அடங்கிய பிள்ளையாக அமையாகப் பதில் கபறிக் கொண்டே வருகிறான். ஒரு மணி பயணத்திற்குப் பின் வீட்டை அடக்கின்றனர். புதிய வீட்டிற்கு வருவது போல், பல மாதங்களுக்குப் பிறகு பார்த்திபன் வீட்டினுள் காலடி எடுத்து வகைகிறான். வாசலில் அவனது கால்கள் பல மாதங்கள் படாமல் இருந்தன! கார் சூத்தமாகவும் பாலில் செய்யப்பட்டுந்தது. அவன் காரை ஓட்டுவதற்குத் தகுதி இழந்து போனதை எண்ணி வருந்துகிறான். கார் ஓட்டும் உரிமம் போக்கு வரத்துத் துறையால் பரிமூதல் செய்யப்பட்டிருந்தது!

ஒன்றரை ஆண்டு இடவெளிக் குப் பிறகு மபவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து மதிய உணவு உண்கிறார்கள். அம்மா சமத்தை உணவை உருசித்து உண்கிறான் பார்த்திபன். அற்றுபோன குடும்ப உறவும் மீண்டும் தொடங்கியதில் தினகரன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறார். இந்த இனிய சபீழலை தொடரவைப்பதில் தினகரன் கவனம் செல்கிறது.

தன் ஓரே மகனின் எதிர்காலம் மீண்டும் ஒரு சூனாமியில் சிக் குண்டு சிதறந்து போவதை விரும்பாத தினகரன் மூதலில் பார்த்திபனுக்கு ஒரு வலையைத் தேட வணேட்டும். காலாகாலத்திலே அவனுக்கு ஒரு கால் கட்டைப் போட்டுவிட்டால் மீண்டும் பழைய சபீழலுக்குச் செல்ல மாட்டான். வீட்டுக்கு அடங்கிய பிள்ளையாக இருப்பான் என்ற எண்ணத்தை மனவையிடம் கலந்தாலோசிக்கிறார்.

“பார்த்திபன், வீட்டுக்கு வந்து ஒரு மாதம் ஆயிடுச்சு. சிறையில் தான் ஒன்றரையாண்டு சிறைப்பட்டிக் கிடந்தான். சொந்த வீட்டிலுமா அவன் சிறைப்பட்டி இருக்கணும், சொல்லு அம்பிகை...?”

“ஆமாங்க.....வெளியில் எங்கும் போகாமல் எந்த நண்பர்களையும் பார்க்காமல் வீட்டுக் காவலில் இருப்பதுபோல வீட்டிலேயே அடவைத்து கிடக்கிறான். பார்க்கச் சங்கடமா இருக்காங்க! மூதல்ல அவனுக்கு ஒரு வலையை ஏற்பாடு செய்யுங்க!” மகனின் நிலையைப் பசு சாதாபத்தோடு எண்ணிப் பார்க்கிறார் அம்பிகை.

“பார்த்திபன் வலையை செய்த மூதலாளி எனக்கு வணேடப்பட்டவர். மகன் வலையைப் பற்றி நறேறு அவரிடம் பசேினனே. திறமையான வலையைக் காரன் என்பதால் மகனுக்கு மீண்டும் வலையைக் கொடுப்பதில் ஆட்சேபம் இல்லலை என்று சொன்னார். விரும்பினால் மகன் நாளையே வலையில் சரேலாமுணும் சொன்னார்!”

“அப்படியா....சொன்னார்? பார்த்திங்கலா....நம்ம பையன் மீது மற்றவங்க வசைச் சீரூக்கிற நல்ல மதிப்பின்கைக் கும் போது பெருமையா இருக்காங்க!” ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதாவகக் கும் தன் மகனைச் சான்றோன் எனக்கடேட தாய் வள்ளுவரின் குறள்

அம்பிகை நினைவுக்கு வருகிறது; அவரது கண்களில் ஆனந்த கண்ணீர் மடை திறந்த வள்ளமாகிறது.

பார்த்திபன் மீண்டும் தனது பழைய வலையில் சேர்கிறான். எல்லாரிடமும் கலகலப்புடன் பழகும் சூபாவம் கொண்ட அவனை மீண்டும் சந்தித்ததில் அங்குப் பணிபுரியும் அனைவரும் அன்புடன் வரவேற்று மகிழ்கின்றனர். ஓர் இடைவெளிக்குப் பின் மீண்டும் தன்னுடன் வலை சயெத் நண்பர்களின் சந்தித்ததில் புத்துணர்வு கொள்கிறான். பழைய சூறாசூறாப்புடன் சயெல்படத் தொடங்குகிறான்.

வழக்க நிலைக்குத் திரும்பிவிட்ட மகனின் முகத்தில் மகிழ்ச்சியையும் புதுப்பொலிவையும் கண்ட பற்றேரர்கள் சந்தோசமடைகிறார்கள். கால வளையில் அம்மா எழுப்பும் வரகை காத்திராமல் அதிகாலையிலேயே எழுந்து காலகை கடனுக்குப் பிறகு இறவை வணங்குவதில் முனாப்புடன் சயெல்படவுதகை கண்டு அம்பிகை மனம் மகிழ்ந்து போகிறார்.

பார்த்திபனுக்குப் பணை பார்க்கும் படலத்தில் பற்றேரர் தீ விரம் காட்டத் தொடங்கினார். சொந்தத்தில் பல பணைகளைப்பற்றி ஆய்வு மறே கொண்ட பின், மிகவும் நம்பிக்கையான உறவுக்காரப் பணைகை கடைகத்தீர்மானிக்கின்றனர்.

பார்த்திபனிடம் விசியத்தகைக் கற்றியபோது, அவன் மறும்பு ஏதும் கற்றவில்லை! மகனின் சம்மதம் கிடதைத்தால் பற்றேரர் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர். விரைவாக மகனுக்குத் திரும்பும் சயெதுவதைப்பதில் அவர்கள் மூழும்புசூடன் சயெலில் இறங்கிவிடுகின்றனர்.

26 ஊர்க்குள் ஊர்க்குள்

சொந்தத்தில் பணை பார்த்தால் பிரசன்கைகள் வராது என்ற எண்ணத்தில் முன்பே பார்த்திபனுக்குப் பணை கொடுக்க மிகவும் ஆர்வமாக இருந்த திரைத்து உறவான, கதிரவன் குடும்பத்தில் சம்பந்தம் பசேுவதற்கு முன்பாகத் தொலைப்பேசி வழியாக விபரம் சொல்ல அழகைகிறார் தினகரன். சொல்லி வைத்தார் போல் மறும்முனையில் கதிரவன் தான் பசேுகிறார்.

“ஹலோ....! கதிரவனா பசேுகிறது...?”

“கதிரவன் தான்பச்சுறனே . தினகரன் தானே பச்சுறது.....?”

“வணக்கம், ஐயா.....! என்னதோட காரலை உடனே கண்டு பிடிச்சிட்டுங்கிலே?”

“பல வருசமா கட்டேகிறக்க காரலாச்சே.....அவ்வளவுசீ கக்கிரத்தில மறந்திட முடியுமா தினகரன்?”

“நலமா இருக்கிறீங்களா....?”

“ஆண்டவன் புண்ணியத்தால நலமா இருக்கனே.....! நீங்க எப்படி இருக்கிறீங்க?”

“நல்லா இருக்கனே.....! ஆமா பையன்.....வீட்டுக்கு வந்துட்டாரா.....?”

“ஆமாங்க கதிரவன்.....! பையன் வீட்டுக்கு வந்து மஹின்று வாரமாச்சு.....!”

“ஓ.....அப்படியா....? பையனை இனி ஒழுங்கா....கவனிச்சிக்கங்கயா.....!”

“நிச்சயமா....!”

“ஆமா....என்ன விசியம்.....?”

“நல்ல விசியம் தான்.....!”

“அப்படியா....ரொம்பச் சந்தோசம்....சொல்லுங்க தினகரன்!”

“நான் சூற்றிவளகைக் விரும்பல...நரோ விசியத்துக்கு வந்திடுறனே!”

“தினகரன்....நாம நறேற்று இன்னகைக்கா பழகுகறோம்....பீ பிகைப் போடாம விசியத்துக்கு வாங்க....!”

“நம்ம....பயைனுக்குக் கல்யாணம் செய்யலாமுனு இருக்கோம்....!”

“நல்ல காரியமாச்சே.....!தள்ளிப் போடாம உடனே சஞ்சிடுங்க....!”

“நீ நங்க மனசு வசைச்சா மகனுக்குக் கல்யாணத்த உடனே முடிச்சிடலாம்....!”

“தினகரன் நீ நங்க என்ன சொல்றீ நங்க....!”

“ஆமாங்க கதிரவன்.....உங்க மகளை என் மகனுக்குத் திருமணம் செய்ய விரும்பப் படுறோம் உங்க விரும்புத்தைச் சொல்லுங்க...?”

“உங்கப் பயைனுக்கு என் மகளகைக் கொடுக்கிறனேனு சொன்னது உண்மதைான்....! அது இரண்டு வருசத்துக்கு முன்னாடி!”

“அப்படினா....! உங்க முடிவில இப்ப மாற்றமிருக்கா...?”

“நான் சொல்றனோ வருத்தப் படாதிங்க தினகரன், நான் எப்பவும் வளிப்படையாப் பசேவனேனு உங்களுக்கதே தரியும்....!”

“நாம.....உறவாக் காரங்க.உங்க மனசுல இருக்கிறத தயங்காமச் சொல்லுங்க, இதுல வருத்தப்பட என்ன இருக்கு....!”

“என்னடா இவன் மட்டுஞ்சில அடிச்ச மாதிரிப் பசேறானன்னு நீங்க என்னதைத் தப்பா நினக்கைக் கட்டாது! ஜெயிலுக்குச் சின்று வந்த உங்கப் பையனுக்கு மகளகைக் கொடுக்க எனக்கு விருப்பமில்லை, என்னை மன்னிச்சிடுங்க...!”

திடீரென, இருவரின் உரையாடலில் ஓர் இறுக்கம் ஏற்படுகிறது! மறுமுனையில் கதிரவன் ரிஷிவரை வகைக்கும் ஓசை பலமாகக் கேட்கிறது!

மலை போல நம்பிக்கொண்டிருந்த நெருங்கிய உறவினர் கதிரவன் ஓட்டு உறவா இல்லாமல் எடுத்துத் தனைக் கவிழ்த்தனை என்று சற்றும் எதிர்பாராமல் பசீயது தினகரனுக்குப் பெரும் அதர்ச்சியதைத் தருகிறது!

பெண் கொடுப்பார்கள் என்று முழு நம்பிக்கையுடன் இருந்த தினகரனுக்கு கதிரவனின் களேவி, மற்ற உறவினர்களின் மீதும் அவநம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது! கதிரவனுடனானத் தொலபைப்பசீ உரையாடலுக்குப் பின் கணவரின் முகம் வாட்டமடந்ததைக் கண்ட அம்பிகை துணுக்குறுகிறார்!

“என்னங்க....பெண் வீட்டுக் காரங்க என்ன சொன்னாங்க....?” விபரமறிய ஆவலுடன் கேட்கிறார் அம்பிகை.

“ம்.....என்ன சொல்லுவாங்க....?” கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் பதில் கூறுகிறார்.

“அவர்கள்.....என்ன சொன்னாங்கிறது, மற்றைக் காமச் சொல்லுங்க அமதையுடன் அம்பிகைக் கேட்கிறார்.

“செயிலுக்குப் போன நம்ம மகனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்க முடியாதுன்னு, கதிரவன் முடிவாச் சொல்லிட்டாரு....!”

“இரண்டு வருசத்துக்கு முன்னாடி தன் மகளபைப் பார்த்திபனுக்குக் கட்டி வகை கலாமனு சொன்ன அவரா இன்றைக்கு மாற்றிப் பசேறாரு....? ஆச்சரியமா இருக்கே!”

“இதுல ஆச்சரியப் பட என்ன இருக்கு அம்பிகை....நம்ம நரேம் சரியில்ல! நாம வலியப் போனாலும்,சொந்தங்கள் தலை தரிக் க ஓடாதுங்க.பலம் கொண்ட யானை தரையில் இருக்கும் வரையில் தான் அதற்குப் பலம், சறேறில் தவறி விழுந்துவிட்டால் அது தன் முழுபலத்தையும் இழந்துவிடும். யானையைப் போன்ற நிலத்தை இப்போது நமக்கும்!”

“நிலமை கொஞ்சம் தடமாறி போயிருக்கும் இந்த நரேத்தில் சொந்தங்கள் ஓடோடிவந்து நம்மகை கதை தடுக்கிவிடுவாங்கனு பார்த்தா.....! எப்பகீ முசுறுக்கி விழுவோம், நம்பமீ து ஏறி குதிரை ஓட்டலாமுனு கனவா காண்கிறார்கள்!

[00000000]